

[Peter Duetoft]

Det har også vist sig i debatten, at man strengt taget har talt om alt muligt andet end det, forespørgerne havde ønsket, og det skal jeg da ikke anfægte, bl.a. fordi det er godt at få diskuteret flygtningepolitik. Men det har ikke lige været forespørgslens ordlyd, der har præget debatten.

Jeg synes, udgangspunktet bør være det stik modsatte af det, Fremskridtspartiets ordfører gav udtryk for. Jeg synes egentlig, det er utroligt, at nogen kan forestille sig, at man på en finanslov kan afgøre, hvor meget godt man skal gøre i verden. Vi skulle altså sidde hvert år i december og stemme om, hvorvidt det nu er for 500 mio., 1 mia. eller 5 mia. kroner godhed, vi vil udbrede til verden. Når vi har gjort det, kan vi se, hvem der allernådigst kan få lov til at få andel i dansk asylpolitik og dansk flygtningepolitik.

Jeg vil gerne sige, at jeg meget gerne vil gøre mig til talsmand for det modsatte synspunkt, nemlig at man foretager en vurdering af de problemer, der er i verden, hvilke mennesker der er i nød, og at vi så påtager os vor andel, vores rimelige andel af den støtte og den hjælp, der skal til. Se, det ville være et udgangspunkt, der var helt i overensstemmelse med det kulturgrundlag, vi normalt priser så meget her i Danmark. Det andet synes jeg virker lidt for kræmmeragtigt.

Jeg vil med det samme sige, at jeg synes, det ville være flot, hvis vi kunne få en international flygtningepolitik. Jeg er varm tilhænger af, at man i Den Europæiske Union får skabt en flygtningepolitik.

Jeg synes faktisk, det er for utroligt, at Danmark med sine forbehold i mine øjne har gjort det vanskeligt – og det er så mit politiske synspunkt – at få sådan en fælleseuropæisk flygtningepolitik. Dermed være ikke anfægtet, at jeg mener, det er rigtigt at få den. Men som sagt må vi tage udgangspunkt i de problemer, der er, og ikke kun i nogle budgetmæssige tal.

Vi ved, at det har været vanskeligt at få placeret flygtninge, bl.a. fordi der har manglet faciliteter. Derfor har CD da også bakket op om flygtningelandsbyerne som en mulighed og også om det udspil, der kom fra den tidligere regering.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi havde nogle bekymringer, bl.a. den bekymring, om det ville føre til isolation af flygtningene, hvilket

ville medføre en manglende forståelse i lokalsamfundet for de problemer, der måtte være. Ministeren har i dag givet udtryk for – og det synes jeg bestemt også at den offentlige debat har vist – at det er endt i en åbenhed og en forståelse. Jeg møder ganske mange mennesker, der taler om »deres« flygtninge, nemlig flygtningene i deres egen kommune, som ingen i hvert fald skal komme og sige noget ondt om. Jeg synes, det er et godt tegn, at man ude i danske lokalsamfund rent faktisk påtager sig den opgave og er stolte over den opgave, som man har kunnet løse.

Det er vigtigt, at der er samarbejde, helt enig, det er vigtigt, at man informerer, helt enig, og jeg mener også, at vi skal kritisere, hvis myndigheder eller organisationer placerer flygtninge ude omkring uden at informere om det og uden at forberede det, der skal ske. Man må vel nok give det en lille snor, for en gang imellem kommer der vel så meget pres på, at man er nødt til at træffe meget hurtige beslutninger, men grundlæggende er vi enige i, at det skaber et dårligt klima, hvis man placerer centre eller landsbyer uden at have den fornødne debat i lokalsamfundet på forhånd.

Nu er der flere, der i dag har talt så meget om, at man skulle hjælpe i nærområdet. Det sagde ministeren også, og vi er ikke uenige i, at det er godt, at man kan hjælpe i nærområdet. Derfor er vi også enige om, at vi skal have kontoret i Zagreb, men vi siger igen: Kræmmer. Kan man også her tage udgangspunkt i et økonomisk aspekt? Er det et rigtigt argument at sige, at nu kan vi få seks gange så mange flygtninge hjulpet her, hvis vi gør det på denne måde i stedet for at yde hjælpen i Danmark? Det mener jeg faktisk ikke at man kan.

Jeg mener, at man skal passe meget på, at man ikke romantiserer nærområdet, f.eks. når det drejer sig om Bosnien. Vi ved, at der er voldsomme økonomiske problemer, vi ved, at der er frygt for, at krigen kan brede sig, vi ved også, at der er følelsesmæssige problemer. Jeg spørger bare: Hvor er logikken i, at flygtende serbere med vores hjælp skal anbringes i det Serbien, som vi i øvrigt via sanktioner har bragt i en tilstand af økonomisk armod, hvad der måske er rigtigt set ud fra et politisk synspunkt, men som bestemt ikke vil øge muligheden for at optage flygtninge i samfundet? Eller Kroatien? Eller Makedonien, et land, der er